

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

25 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Miron Constantin, de persoana interesată Nenov Denis și de avocatul Vuico Angela în numele inculpatului

Rusu Octavian Valeriu, născut la 06 ianuarie 1985, originar și locuitor r-nul Căușeni, s. Ursoaia, str. M. Eminescu, 2.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.05.2013 - 28.05.2015;

Instanța de apel: 08.07.2015 - 26.04.2016;

Instanța de recurs: 15.07.2016 - 25.01.2017.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni din 28.05.2015, Rusu Octavian a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 248 alin. (5) lit. d), 42 alin. (5), 248 alin. (5) lit. d) Cod penal, din motiv că faptele inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Rusu Octavian a fost învinuit pentru faptul că, la 02.09.2010 a trecut peste frontiera vamală a R. Moldova mijlocul de transport model „Mazda 6” cu VIN codul JMZGH12F681100732, cu folosirea frauduloasă a documentelor și mijloacelor de identificare vamală.

Potrivit informației parvenite de la „DAAC AUTO” VIN codul JMZGH12F681103736 al autoturismului model „Mazda 6” în baza de date nu există, iar codul real este JMZGH12F681100732.

Conform răspunsului parvenit din partea BNC Interpol, autoturismul model „Mazda 6” VIN cod JMZGH12F681100732, figurează ca fiind furat la 03.06.2010 din Federația Rusă.

Tot el, este învinuit de către organul de urmărire penală și pentru faptul, că la 19.08.2010, împreună și după o înțelegere prealabilă cu o persoană nestabilă de

organul de urmărire penală, ilegal au trecut peste frontiera vamală „Căușeni intern” a R. Moldova, mijlocul de transport model „Honda CR-V” cu VIN codul SHSRE58707U066063 în valoare de 158000 lei, cu folosirea frauduloasă a documentelor și mijloacelor de identificare vamală și anume adeverința pentru mijlocul de transport importat din 19.08.2010 nr. 0126965, invoice nr. 401257, care conform raportului de expertiză nr. 2455 din 24.12.2013, conțin semne de falsificare și certificatele of title nr. 86258219, care conform raportului de expertiză nr. 2576 din 06.07.2012, conțin semne de falsificare.

Tot el, este învinuit de către organul de urmărire penală și pentru faptul, că la 09.08.2010, împreună și după o înțelegere prealabilă cu o persoană nestabilă de organul de urmărire penală, ilegal au trecut peste frontiera vamală „Căușeni intern” a R. Moldova mijlocul de transport model „Honda CR-V” cu VIN codul SHSRE78708U023713, în valoare de 168000 lei, cu folosirea frauduloasă a documentelor și mijloacelor de identificare vamală și anume adeverința pentru mijlocul de transport importat din 09.08.2010 nr. 0126962, invoice nr. 401102, care conform raportului de expertiză nr. 2455 din 24.12.2013 conțin semne de falsificare și certificatele of title nr. 86258219, care conform raportului de expertiză nr. 2576 din 06.07.2012, conțin semne de falsificare.

3. Procurorul, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Rusu Octavian să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 42 alin. (5), 248 alin. (5) lit. d) Cod penal, la 4 ani închisoare, în baza art. 248 alin. (5) lit. d) Cod penal, la 5 ani închisoare, în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă 6 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, iar corpurile delictelor automobilele model „Honda CR-V” cu VIN codul SHSRE58707U066063, „Honda CR-V” cu VIN codul SHSRE78708U023713 și „Mazda 6” cu VIN codul JMZGH12F681100732 să fie confiscate cu trecerea forțată și gratuită în proprietatea statului.

În susținerea cerințelor invocate, procurorul a menționat următoarele aspecte:

- prima instanță, a dat o apreciere greșită probelor administrate, ceea ce a stat la baza concluziei de achitare a inculpatului, care la rândul său vina în săvârșirea infracțiunilor incriminate a recunoscut-o parțial.

Achitarea lui Rusu Octavian de săvârșirea infracțiunilor incriminate este ilegală, nu coroborează cu probele administrate la urmărirea penală și prezentate pe parcursul cercetării judecătorești, iar sentința urmează a fi casată, deoarece vinovăția inculpatului a fost dovedită pe deplin prin declarațiile martorilor Zop Pavel, Macarenco Octavian, Vataman Dorin și prin conținutul materialelor dosarului;

- prima instanță, nu a luat în considerație explicațiile pct. 6 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 24.12.2010 „Cu privire la practica judiciară în cauzele privind contrabanda, eschivarea de la achitarea plăților vamale și contravențiile vamale”, din care rezultă explicația privind documentul care conține date neautentice,

documentul care în realitate este autentic, însă în el sunt introduse informații ce nu corespund realității. Concomitent, el păstrează elementele și indicii originalului (se

execută pe formular oficial, conține numele și posturile persoanelor împuternicite să-l semneze, etc), însă informațiile introduse în el (textul, materialele numerice) sunt false;

- în cadrul cercetării judecătorești, s-a stabilit cu certitudine că de către Rusu Octavian a fost falsificat prin înscrierea datelor neautentice în contractele de vânzare-cumpărare denumite invoice cu numerele 405382, 401257, 401102, fapt confirmat de însuși inculpat și de concluziile expertizelor grafoscopice nr. 280 din 21.02.2013 și nr. 2455 din 24.12.2013 prin care s-a constatat, că invoice-urile au fost întocmite și semnate de către inculpatul Rusu Octavian.

La întocmirea acestui contract de vânzare-cumpărare denumit invoice lipsea și vânzătorul și cumpărătorul, iar prezența lor este obligatorie la întocmirea contractelor care, certifică proveniența bunului introdus, la caz mijloacele de transport, pe teritoriul vamal al R. Moldova.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26.04.2016, a fost admis apelul procurorului, inclusiv din alte motive decât cele invocate în apel, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Rusu Octavian a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 42, 248 alin. (5) lit. d) Cod penal, la 3 ani închisoare, în baza art. 248 alin. (5) lit. d) Cod penal, la 4 ani închisoare, în baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, a fost stabilită pedeapsa definitivă 5 ani închisoare, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 2 ani.

Prin aceeași decizie, conform art. 106 Cod penal, în proprietatea statului au fost confiscate: automobilele model „Honda CR-V” cu VIN codul HSRE58707U066063, „Honda CR-V” cu VIN codul SHSRE78708U023713 și „Mazda 6” cu VIN codul JMZGH12F681100732.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a constatat în fapt că, Rusu Octavian la 02.09.2010 a trecut peste frontiera vamală a R. Moldova mijlocul de transport model „Mazda 6” cu VIN codul JMZGH12F681100732, cu folosirea frauduloasă a documentelor și mijloacelor de identificare vamală.

Potrivit informației parvenite de la „DAAC AUTO” codul VIN - JMZGH12F681103736 al autoturismului model „Mazda 6” în baza de date nu există, iar codul real este JMZGH12F681100732.

Conform răspunsului parvenit din partea BNC Interpol, autoturismul model „Mazda 6” VIN cod JMZGH12F681100732, figurează ca fiind furat la 03.06.2010 din Federația Rusă.

Tot el, la 19.08.2010, împreună și după o înțelegere prealabilă cu o persoană nestabilă de organul de urmărire penală, ilegal au trecut peste frontiera vamală „Căușeni intern” a R. Moldova, mijlocul de transport model „Honda CR-V” cu VIN codul SHSRE58707U066063 în valoare de 158000 lei, cu folosirea frauduloasă a documentelor și mijloacelor de identificare vamală și anume adeverința pentru mijlocul de transport importat din 19.08.2010 nr. 0126965, invoice nr. 401257, care conform raportului de expertiză nr. 2455 din 24.12.2013, conțin semne de falsificare și certificatele of title nr. 86258219, care conform raportului de expertiză nr. 2576 din

06.07.2012, conțin semne de falsificare.

Tot el, la 09.08.2010, împreună și după o înțelegere prealabilă cu o persoană nestabilă de organul de urmărire penală, ilegal au trecut peste frontiera vamală „Căușeni intern” a R. Moldova mijlocul de transport model „Honda CR-V” cu VIN codul SHSRE78708U023713, în valoare de 168000 lei, cu folosirea frauduloasă a documentelor și mijloacelor de identificare vamală și anume adeverința pentru mijlocul de transport importat din 09.08.2010 nr. 0126962, invoice nr. 401102, care conform raportului de expertiză nr. 2455 din 24.12.2013 conțin semne de falsificare și certificatele of title nr. 86258219, care conform raportului de expertiză nr. 2576 din 06.07.2012, conțin semne de falsificare.

Astfel, necătfînd la faptul că inculpatul Rusu Octavian vina în săvârșirea infracțiunii incriminate nu a recunoscut-o, instanța de apel a reținut că, vinovăția acestuia se confirmă prin următoarele probe: declarațiile martorilor Zop Pavel, Macarenco Octavian, Vataman Marin; rapoartele de expertiză nr. 280 din 21.02.2013, nr. 2762 din 20.12.2011, nr. 2202 din 02.11.2012; procesul-verbal de examinare a automobilului din 24.04.2012; procesul-verbal de ridicare a documentelor din 23.03.2012; procesul-verbal de examinare a automobilului din 14.05.2012; rapoartele de expertiză nr. 2576 din 06.07.2012, nr. 900 din 24.04.2012, nr. 919 din 26.04.2012, 2455 din 24.12.2013.

Instanța de apel cu referire la pct. 6 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 24.12.2010 „Cu privire la cazurile de contrabandă, eschivarea de la achitarea plăților vamale și contravențiile vamale” în care este expus faptul că, documentul care conține date neautentice, este documentul care, în realitate este autentic, însă în el sunt introduse informații ce nu corespund realității, concomitent documentul păstrează elementele și indicii originalului, însă informațiile introduse în el sunt false, a stabilit faptul că, Rusu Octavian a falsificat prin înscrierea datelor neautentice în contractele de vânzare-cumpărare (invoice) cu nr. 405382, 401257, 401102, fapt confirmat însuși de către inculpat și prin concluziile expertizelor grafoscopice nr. 280 din 21.02.2013 și nr. 2455 din 24.12.2013, unde rezultă că invoice-urile au fost întocmite și semnate de către Rusu Octavian, mai mult, la întocmirea contractului de vânzare-cumpărare (invoice) a lipsit vânzătorul și cumpărătorul, prezența lor fiind obligatorie la întocmirea contractelor date, or, invoice-urile nominalizate certifică proveniența bunului introdus și anume autoturismele, pe teritoriul vamal al R. Moldova.

La compartimentul individualizării pedepsei, instanța de apel a făcut referire la prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie excluse prevederile art. 90 Cod penal, deoarece instanța de apel a ignorat faptul că inculpatul a săvârșit două infracțiuni din categoria celor grave, or, pedeapsa solicitată de acuzare are drept scop corectarea și reeducarea inculpatului, ca urmare prevenirea săvârșirii de către acesta a noi infracțiuni, de aceea consideră procurorul că pedeapsa aplicată lui Rusu Octavian cu suspendarea condiționată este prea blândă, datorită pericolului social

sporit al infracțiunilor săvârșite de către inculpat, dat fiind faptul că în ultima perioadă de timp, se atestă o creștere tot mai mare a infracțiunilor ce țin de acest gen, însă instanța de apel nu a ținut cont de scopul pedepsei penale care primordial trebuie să restabilească echitatea socială și să prevină săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea inculpatului cât și altor persoane, nu au luat în considerație că ultimul nu a recunoscut vina și a încercat să ducă organul de urmărire penală și instanța de judecată în eroare.

5.1. Avocatul Vuico Angela în numele inculpatului, fără a face trimitere la careva temei concret din cele prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu menținerea sentinței, deoarece instanța de apel a dat apreciere greșită probatoriului administrat în speță, încălcând astfel prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Apărarea susține că în ședințele de judecată ale instanțelor de fond, nu a fost stabilit prin careva probe că, procedura de devamare a automobilelor a fost coordonată de către inculpatul Rusu Octavian în prealabil cu altă persoană sau acesta ar fi primit indicații, sfaturi de la o altă persoană despre modalitatea de întocmire a actelor de devamare sau modul în care urma acesta să procedeze.

Referitor la informația Biroului Național Central Interpol, în care a fost indicat că, automobilul figurează ca furat din Federația Rusă, în ședințele de judecată a instanțelor de fond nu a fost demonstrat faptul, că anume Rusu Octavian a furat acest automobil, la fel cum nu a fost confirmat faptul, că anume inculpatul a introdus în mod ilegal automobilele menționate în rechizitoriu pe teritoriul R. Moldova.

Referitor la rapoartele de expertiză prin care a fost stabilit, că VIN codurile automobilelor au fost modificate, nu demonstrează că anume Rusu Octavian a fost implicat în aceste acțiuni ilegale, or, acuzarea nu a demonstrat vinovăția acestuia în acest sens.

5.2. Persoana interesată Nenov Denis, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia în partea confiscării în proprietatea statului a automobilului model „Honda CR-V”, VIN codul SHSRE787080023713.

În acest sens, recurentul cu trimitere la prevederile art. 106 alin. (3) Cod penal, a specificat, că la judecarea cauzei în instanța de apel nu a fost constatat că automobilul model „Honda CR-V”, VIN codul SHSRE787080023713 îi aparține inculpatului, fapt care a generat încălcarea drepturilor recurentului de proprietate în raport cu mențiunea confiscării speciale a autoturismului vizat din decizia instanței de apel, mai mult, recurentul a menționat, că fiind un cumpărător de bună credință, nu cunoștea despre faptul că automobilul nominalizat supra a fost furat.

Dat fiind faptul că recurentul nu este parte pe dosar, în ce privește termenul de atac, recurentul a invocat, că a aflat despre pronunțarea deciziei motivate prin intermediul site-ului oficial al Curții de Apel Chișinău, la 08.07.2016.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procuror și apărare, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate, iar recursul ordinar declarat de partea interesată Nenov Denis deoarece nu corespunde cerințelor de formă și de conținut, expunând următoarele considerente în vederea susținerii acestor statuări.

Așadar, pornind de la expunerea argumentelor privitor la soluția de inadmisibilitate a recursurilor ordinare declarate, Colegiul penal amintește că potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut prevăzute în art. 429 și 430, sau în cazul în care argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute exhaustiv de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Cu referire la recursul ordinar declarat de apărare.

Cu toate că în recursul declarat de apărare nu s-a făcut referire la temeiuri concrete, expres și exhaustiv prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, din conținutul acestuia rezultă critica recurentului sub aspectul pct. 6) al acestei norme, care stipulează, că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond, în cazul în care hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând criticele formulate, prin prisma temeiurilor circumscrise cazurilor de casare prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs apreciază argumentele invocate de recurent ca fiind nefondate, având în vedere în acest sens următoarele considerente.

La caz, se constată că titularul cererii de recurs critică soluția instanței de apel, din considerentul greșitei aprecieri a probelor, care a dus neîntemeiat la pronunțarea unei hotărâri de condamnare.

Astfel, în probarea alegațiilor invocate, recurentul a descris în conținutul recursului probe și circumstanțe, care în opinia lui nu au fost apreciate de instanța de apel la justa valoare sau au fost apreciate unilateral, creându-se astfel impresia că instanța este părtinitoare.

Însă, verificând materialele dosarului în raport cu criticele enunțate, Colegiul penal conchide că la judecarea apelului instanța a examinat prezenta cauză penală sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă privitor la recunoașterea vinovăției și condamnării lui Rusu Octavian în baza art. art. 248 alin. (5) lit. d), 42, 248 alin. (5) lit. d) Cod penal, cu aplicarea art. 84 alin. (1) Cod penal, la pedeapsa definitivă 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, pe perioada de probațiune de 2 ani.

Or, în opinia instanței de recurs soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în cauză.

Prin urmare, cu referire la pretinsa încălcare admisă de instanța de apel prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la

caz, la adoptarea soluției expuse desfășurat în **pct. 4.** din prezenta decizie și a cărei redare repetată nu este necesară.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind atributul exclusiv al acestor instanțe.

Deci, instanța de recurs nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea condamnării inculpatului privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapa instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs, or, în fapt și în drept, decizia instanței de apel corespunde tuturor normelor de drept procesual penal.

Autorul recursului invocă că instanța de apel a apreciat unilateral probele administrate, însă din actele cauzei se constată că instanța a creat părților condițiile necesare, cercetând probele așa cum au fost prezentate de părți și a conchis corect asupra circumstanțelor de fapt ale cauzei, efectuând o încadrare juridică corectă.

Tot în acest context, Colegiul penal reține că, după cum rezultă din prevederile art. 314 Cod de procedură penală, instanța de judecată este obligată, în procesul judecării cauzei, să cerceteze nemijlocit și sub toate aspectele, probele prezentate de părți, creându-le acestora condiții necesare pentru cercetarea multilaterală și în deplină măsură a circumstanțelor cauzei.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, verificând materialele dosarului, specifică că judecând apelul procurorului instanța a examinat cauza sub toate aspectele, adoptând o soluție corectă în cauza deferită judecării.

Din atare considerente, Colegiul penal menționează că, în speță, nu au fost admise careva erori de drept de către instanța de apel, iar alegațiile recurentului în acest aspect sunt vădit nefondate, neavând nici un suport probator.

În final, pentru a exclude careva repetări inutile, Colegiul penal amintește, că practica CEDO a stabilit, că instanțele sunt obligate să țină cont de constatările de

fapt din procedurile judiciare anterioare, repunerea în discuție a situației soluționate definitiv prin alte hotărâri constituind o încălcare a art. 6 § 1 din CțEDO.

Referitor la recursul ordinar declarat de procuror.

Din textul recursului declarat de acuzatorul de stat se constată că, în drept, acesta își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, din care rezultă, că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și în cazurile când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În primul rând, în recursul procurorului, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat care ar fi esența circumstanței, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, omițându-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, având în vedere critica recurentului în ce privește nemotivarea deciziei sub aspectul individualizării pedepsei, Colegiul penal la acest capitol se va expune în felul următor.

Raportând temeiurile de casare invocate de procuror în recurs la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, nu-și găsesc confirmare în speța dedusă judecării.

Instanța de recurs, examinând criticele recurentului referitoare la capitolul individualizării pedepsei penale, reiterează, că prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține că, persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Colegiul penal remarcă, că criteriile generale de individualizare a pedepsei sunt acele reguli, principii, prevăzute de Codul penal, de care instanța de judecată trebuie să țină seama la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Așadar, Colegiul penal menționează că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă, echitabilă, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată.

Totodată, după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții Generale a Codului penal, inclusiv și ale art. 90 Cod penal, în cazul în care nu sunt careva impedimente.

Sub aspectul prevederilor legale enunțate, Colegiul statuează că pedeapsa este echitabilă atunci când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor sale, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Mai mult, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

La fel, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Colegiul penal amintește că raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii:

- împrejurările și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și mijloacele folosite;

- starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;

- natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii;

- motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit;

- natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedentele penale ale infractorului;

- conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal;

- nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Față de considerentele menționate, Colegiul penal conchide, că instanța de apel, la stabilirea pedepsei inculpatului, corect a ținut cont de faptul că inculpatul Rusu Octavian a fost caracterizat pozitiv, nu are antecedente penale și la evidența

medicului psihiatru și narcolog nu se află.

Având ca reper împrejurările menționate, instanța de recurs este de opinia, că instanța de apel corect a ajuns la concluzia, că este rațional de a stabili inculpatului pedeapsă, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării acesteia pentru o perioadă de probațiune.

Totodată, având în vedere prevederile art. 90 Cod penal, în viziunea instanței de recurs, instanța de apel corect a apreciat că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea reală a acesteia, ori, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu poate fi privită ca fiind o soluție de achitare, deoarece la o potențială încălcare a legislației penale, se va lua în considerație în mod obligatoriu, inclusiv și pedeapsa stabilită prin decizia recurată.

Cât privește critica subsidiară invocată de recurent precum că instanța de apel la judecarea apelului declarat de partea acuzării nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, instanța de apel la compartimentul individualizării pedepsei a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75, 90 Cod penal și just a ajuns la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc în condițiile aplicării unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia, ce va atinge scopul restabilirii echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Cu privire la recursul ordinar declarat de partea interesată Nenov Denis.

Potrivit art. art. 429 alin. (1), 430 alin. (7) Cod de procedură penală, recursul se depune, de persoanele menționate în art. 421 și trebuie să fie motivat, cererea de recurs trebuie să conțină data declarării și semnătura recurentului, însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, cu toate că recurentul se încadrează în lista persoanelor menționate în art. 401 Cod de procedură penală, în recurs fiind invocate argumente sub aspectul prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, lipsește semnătura recurentului (f.d. 142-143, vol. IV).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile de formă, situație care cade sub incidența prevederilor art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, or, instanța de recurs poate să decidă inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acestea nu îndeplinesc cerințele de formă.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol nu îndeplinesc cerințele legale de formă, el urmează a fi declarat inadmisibil.

Distinct de considerentele menționate supra, Colegiul penal relevă, că soluția citată în prezenta decizie referitoare la partea interesată, nu o privează pe aceasta de dreptul de a se adresa în ordinea procedurii civile în vederea soluționării problemei apărute pe marginea corpurilor delictive.

În virtutea considerentelor expuse constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatului, nefiind identificată de instanța de recurs prezența erorilor judiciare prevăzute de pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate sub acest aspect de către titularii cererilor de recurs.

7. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Miron Constantin, de persoana interesată Nenov Denis și de avocatul Vuico Angela în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui **Rusu Octavian Valeriu**, a procurorului și avocatului Vuico Angela, ca fiind vădit neîntemeiate, iar a persoanei interesate Nenov Denis, deoarece nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 februarie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev